

zubu nezavdala tedy příčinu potřeba nové náhražky zubu nebo můstku, nýbrž naopak extrakce zubu zavdala teprve příčinu k opatření náhradního zubu, můstku nebo protézy. K takovému zákroku nebyl však žalobce oprávněn.

Opak nelze vyvoditi z ustanovení § 3 vlád. nař. č. 132/1922 Sb. z. a n., jež uvádí, které úkony jsou zubnímu technikovi zakázány. Neboť v odstavci prvním § 3 se praví: »K lékařským výkonům v předešlém paragrafu nejmenovaným nejsou zubní technické podle § 4 cit. zákona oprávněny«. A podle předešlého § 2, písm. f), jest pouze vytahování zubů a kořenů, které jsou umělé náhradě zubů na závalu, pokládati za výkon, k němuž je zubní technik oprávněn. Toto ustanovení jest vyložiti v souladu s § 4 zákona, podle něhož jest zubní technik k extrakci zubu oprávněn jen tehdy, byla-li extrakce zubu nutná, aby mohl provésti umělou náhradu zubů nebo chrupu, neboť nelze přece míti za to, že prováděcí nařízení chtělo proti předpisům zákona oprávnění zubního technika rozšířiti. Je-li tomu tak, tedy pro souzený případ nemá významu, že se v § 3, odst. 8, písm. a) až c), vlád. nař. č. 132/1922 Sb. z. a n. nečiní zmínka o extrakci zubů. Žalobcův nárok není tudíž odůvodněn již podle toho, co dosud bylo vyloženo, a není ani třeba se zabývatí ostatními dovolacími důvody.

Čís. 16734.

Po zrušení manželství rozlukou jest i nevinný manžel povinen vrátiti věno a přísluší mu toliko nárok na odškodnění, třebas bylo věno odevzdáno jen fakticky bez sepsání notářského spisu.

(Rozh. ze dne 23. února 1938, Rv II 94/37.)

Srovn. rozh. č. 6703, 15193 S. n. s.

Dne 27. listopadu 1933 se žalobkyně provdala za žalovaného a téhož dne žalobkynin otec vyplatil žalovanému v hotovosti věno 17.000 Kč. Notářský spis nebyl sepsán. Manželství to bylo však rozsudkem krajského soudu civilního v B. ze dne 18. června 1934 pravoplatně rozloučeno z viny žalobkyně. Poté žalovaný vrátil 12.000 Kč. Ježto se žalovaný zdráhá vyplatiti zbývající částku, domáhá se na něm žalobkyně zaplacení 5.000 Kč s přísl. Soud první stolice uznal co do částky 4.140 Kč s přísl. podle žaloby. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek. Důvody: Jde pouze o to, zda jest žalovaný povinen vrátiti žalobkyni zbývající částku 4.140 Kč s přísl. Odvolací soud neschvaluje odvolatelův názor, že žalobkyně nemá nároku na vrácení věna, ježto nebyly zřízeny svatební smlouvy. Zřízení věna skutečným odevzdáním jeho manželovi nevyžaduje k platnosti formy notářského spisu (rozh. 10422 Sb. n. s.). Peníze odevzdané otcem manželky manželovi jako její věno nepozbývají tudíž povahu věna snad proto, že nebyla sepsána svatební smlouva, která vyžaduje k platnosti formy notář-

ského spisu. Ježto věno záleželo v penězích, tedy ve věcech zastupitelných, stal se manžel jeho vlastníkem (§ 1227 obč. zák.), avšak vlastnictví to je zvláštního druhu, jsouc omezeno účelem vyplývajícím z pojmu věna. Vždyť věno nemůže býti odňato účelu, k němuž jest určeno podle zákona (rozh. č. 6703 Sb. n. s.). Hledíc na to jest manžel povinen vrátiti věno, bylo-li manželství zrušeno, a nerozhoduje, zda bylo manželství rozloučeno smrtí jednoho z manželů nebo soudním rozsudkem. Vždy jest věno vrátiti manželce nebo jejím dědicům, a to i tehdy, kdyby manželství bylo rozloučeno z manželčiny viny, neboť manžel má v takovém případě právo na vše, nač by měl právo v případě manželčiny smrti (§ 1266 obč. zák.), avšak právě v případě manželčiny smrti by musil vydati i věno jejím dědicům.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zákon v § 1229 obč. zák. upravuje pouze případ, co se stane s věnem, když jeden z manželů zemře, a §§ 1264 a 1265 obč. zák., jednající sice o rozvodě a rozluce manželství, výslovně však upravují jen otázku svatebních smluv a výživného. Zákon tedy přímo neřeší, co se má státi, když věno bylo zřízeno a skutečně odevzdáno a nebyly o tom sepsány nějaké svatební smlouvy. Nutno proto vycházeti z účelu věna, jež podle § 1218 obč. zák. jest určeno k ulehčení nákladů spojených s manželským společenstvím. Skončí-li manželské společenství pravoplatnou rozlukou, skončí se i účel věna a musí býti manželem vráceno podle obdoby § 1266 obč. zák. Byla-li manželka sama vinna na rozluce, má nevinný manžel nárok na odškodnění, to však žalobce neuplatnil, ježto netvrdil, že a v čem mu nějaká škoda vznikla, nýbrž bránil se jen tím, že část věna byla za trvání spoluzití spotřebována, a co do té části byla žaloba zamítnuta, a dále část věna byla použita k zápůjčce otci žalovaného.

Čís. 16735.

Jde o reální břemeno, uložil-li dárce nemovitosti (velkostatku) obdarovanému a jeho právním nástupcům povinnost zajištěnou na darované nemovitosti, aby poskytovali po věčné časy plnění v peněžitých a naturálních dávkách k určitému účelu, aniž zřídil samostatné nadační jmění. V takovémto případě nelze provésti v pozemkové knize nějakou změnu na reálním břemenu jednostranným opatřením nadačního úřadu.

(Rozh. ze dne 24. února 1938, R I 1629/37.)

Darovací smlouvou ze dne 17. listopadu 1811 odstoupil polní maršálek František svobodný pán z L. velkostatek H., zapsaný ve vložce č. 589 z. d., svému synovi Václavu svobodnému pánu z L. a uložil jemu i jeho právním nástupcům v držení dotčeného velkostatku povinnost platiti po věčné časy jednomu svobodnému invalidovi z jezdeckého pluku nesoucího jméno dárce ročně 60 zl. a poskytovat mu dvorský čeledínský deputát, při čemž dotčený invalida musí v H. bydliti a dáti